

Nålen er penselen

Bengt viser stolt sin store mave frem. På den er en tiger. Og Bengt er tydeligvis også stolt af tatoveringerne på overarmene og skulderpartiet. Og så ler han en så hjertelig latter, at den sribede kat på maven danser og hopper i alle retninger.

Længst til højre: Henning Jørgensen underholder sine gæster, som er dukket op i hans forretning »Royal Tattoo« i forbindelse med 15 års-jubilæet.

At tatovering ikke kender nogen alder, er Bengt et godt eksempel på. 58 år gammel. Og for hans vedkommende mødte han nålen for første gang i 1953, da Nyhavn var stedet, hvis man ville dekorere sig med en tatovering. Dengang et navn eller en rose var det store hit. Men meget er sket siden da.

Nu er det ikke det ikke bare Bengt og Skipper Skræk-typer, som skaffer sig sådan én. Tatovering er blevet mere udbredt, også blandt kvinderne. Gennem de sidste 15 år er antallet af kvindelige klienter steget fra femten procent til en 50-50 fordeling. Og Bengt har for længst fået skjult sin første tatovering. Det kan han delvis takke den dygtige tatovør, Henning Jørgensen, for.

Det er 1. april, og vi sidder nemlig i tatovørens lyse lokaler på »Royal Tattoo« i Helsingør, hvor Henning Jørgensen fejrer 15 års jubilæum under eget bord. Oprindelig delte han forretning med en kollega vest for Kronborg, men i 1987 rykkede han telpælene til I.L. Tvedesvej.

En masse mennesker er strømmet til for at lykønske ham på dagen. Familie, bekendte og kunder. Og med sig bringer de roser og vinflasker i bunkevis. Det er tydeligt, at »the Great Dane«, som han bliver kaldt ude i verden, er meget afholdt. På væggene hænger utallige priser fra en række verdensmesterskaber. Den sidste er fra Staterne i marts 1997. En 1. præmie i rygtatovering. Desuden er han også den stolte ejer af tatovørkunstens »Oscar«, som han fik i konkurrence med flere andre tatovører fra hele verden.

Fordomme udvisket

Hvis man på en eller anden måde skulle have et stereotypisk billede af en tatovør og hans forretning, så bliver

alle fordomme visket ud med ét, i det øjeblik du besøger verdensmesteren. Her findes ingen snuskede røgfyldte mørke baggrundslokaler med dæmpet lys. Og selve tatovøren er heller ikke en stor svedig bøf med opknappet beskidt skjorte og lådne arme. Det er nærmest som at træde ind i et lyst og luftigt minimuseum. På de hvide vægge hænger utallige indrammede tatoveringsmønstre. Indianere, vikinger, lystige damer. Og Mickey Mouse.

Henning Jørgensen, 37, er i nypressede bukser og en blå kortærmet skjorte, som afslører to store armtatoveringer. Jeg tror nærmest, min faster ville kalde ham »en pæn ung mand«, trods armudsmykningen. Men eftersom han er fuldt optaget med at tage imod gæsterne, som efterhånden strømmer ind, er det helt umuligt at få fat i ham. Derfor sætte jeg mig ind i rygelokalet for at vente. Og derinde mødte jeg så Bengt med tigersen.

Bengt er fra Frederiksberg, og ligesom mange af de andre gæster er han rejst hele vejen til Helsingør for at hilse på sin tatovør i dagens anledning. Og Bengt er nemlig den type, man ofte har sat i forbindelse med tatovering. Guldhalskæde, opknappet skjorte, sort lædervest og hat. Og det er med højtydelig stolthed, at han tager af sin læderhat, knapper sin skjorte op og bloter sin store mave og overkrop for mig og de andre gæster i rummet.

En tatovering på numsen

Jeg synes, han ser lidt tyk ud, den dér tiger, kommenterer en yngre mand drillende, mens hans unge kone smiler.

-HA! HA! HA! ler Bengt, så at maven hopper og danser endnu en gang. Ja, da Henning lavede den, så trak jeg min mave ind. Men nu er den jo blevet større, siger han muntert, samtidig med som han langer en venlig arm ud mod den unge mand, som han forresten insisterer på ligner hans egen søn.

- Ja, slå mig bare. Jeg fortjener det, klukler den anden og tager et sug af cigaretten.

Snakken går lystigt i rummet, og selvfølgelig handler den om tatovering og tatovøren. Og om fordomsfulde folk. Bengt siger, at han har mødt nogle af dem, og at det er derfor, at han, ligesom den unge mand, kun er tatoveret ned til albuerne. Så kan han nemlig rulle skjortearmerne op til f.eks. festmiddage, uden at folk sender ham det skarpe blik.

Men de er dog alle enige om, at det er blevet mere normalt med tatoveringer.

- Pigerne foretrækker at tatovere sig hér og heer, forklarer en anden herre, og peger på sin bagdel og brystkassen. Han er også tatoveret og fortæller i forbifarten, at hans ekskone også fik lavet én, mens de stadigvæk var gift.

- På numsen. HA! HA! HA!

Lidt efter kommer der én med et videokamera og beder folk om at sende en lille hilsen til tatovøren. Den unge mand siger, at »jeg er sgu stolt af det, som du har lavet!«. Bengt stirrer direkte ind i kameraet og udbryder, »at jeg er det bedste projekt du har haft«, og tilføjer, at Henning er en flink fyr.

Jeg spørger ham, om han nogenside kommer til at fortryde sine mange tatoveringer. - Jo, det kan være om fem år, men da er det jo for sent!!

Tigern er nu godt skjult bag hans skjorte, som han har taget på igen. Lidt efter viser han mig et billede af to flyvende ørne på en blå himmel, som Henning Jørgensen skal lave på hans ryg. Men ventetiden er lang hos tatovøren, og derfor får Bengt ikke sin ryg udsmykket før end i juli. **Alle**

Samfundslag tatoverer sig

Tiden går, og det er ikke før end klokken nærmer sig syv, at jeg får fat i den travle verdenskunstner, som ude i velkomsthallen har taget imod og underholdt gæsterne hele eftermiddagen. De nippede til rødvin og spiste

sandwiches, mens en privatfotograf gik rundt og forevige dagen for Henning. Foreviede gæsterne, som er meget forskellige, indrømmer Henning Jørgensen.

- Jo, de sidste fem år er det blevet mere acceptabelt at tatovere sig, og folk kommer til mig fra alle samfundslag. Folk, som arbejder i Folketinget. Journalister. Læger og håndværkere. De kommer fra hele landet, og endda fra udlandet indimellem.

Han peger på nogle fotografier på væggen. Han kalder de store asiatisk inspirerede mønstre for »kimonoer«, fordi de dækker en stor del af kroppen. »Custom work« kalder han dem, eftersom de er speciallavede til en bestemt kunde. »Flash« kalder han de små tatoveringer, som kunderne kan pege på og bestille.

Da jeg beder ham om at give et bud på, hvorfor folk er blevet så begejstrede for tatoveringer, pointerer han, at man altid har haft et behov for at udsmykke sig og skille sig ud fra mængden. Men det er bare blevet mere acceptabelt de sidste fem år. Selv har han en stor drage på ryggen, som for ham symboliserer styrke og kraft. Og hvis han ikke havde en tatovering, så ville han få lavet en lige med det samme. Dog nægter han at tatovere sine egne ben.

- Jeg vil jo gerne gå i shorts, da jeg spiller tennis, siger han.

Selv var han, ligesom Bent, 13 år gammel, da han fik sin første tatovering. En blomst og et hjerte. Det skyldtes, at han var blevet vildt imponeret over en kammerats tatoveringer (men pointerer, at nu skal man være 18 år, og at han ikke tatoverer nogen, hvis de ikke har nogen identifikation med). Og siden den dag har han været bidt af faget. Han kom senere i lære på Vesterbro og hos »Tattoo Ole« i Nyhavn.

- Man skal elske faget for at kunne holde det ud! Han siger dette, fordi mange fritimer går til selve forarbejdet med at skitse til de store

og imponerende »kimonoer«. Ofte 40 timer. Men han arbejder ikke så sent ud på natten, som han plejede at gøre som ung. Forretningen lukker klokken syv hver dag.

- Man er blevet klogere end for 20 år siden, tilføjer kunstneren.

Gøre det bedste for kunderne

»The Great Dane« siger, at han ikke kunne tænke sig at beskæftige sig med noget andet end tatovering, selv om han i begyndelsen var mekaniker. »Jeg lever og ånder for mit arbejde«. Dog plejer han at sidde og skitse andet end tatoveringer, men indrømmer, at tegningerne som oftest bliver tatoo-inspirerede alligevel.

- Mine fremtidsambitioner er at blive dygtigere og dygtigere.

Han blev meget rørt af alle gæsterne, loyale kunder, som besøgte ham på hans jubilæumsdag. Derfor er hans ambition at gøre det bedste for sine kunder i fremtiden. Gennem sit arbejde, indrømmer kunstneren, at han ofte får et fortroligt forhold til nogle af sine faste kunder, eftersom snakken går lystigt, mens han udfører sine kunstværker på dem.

Henning Jørgensen har været gift med sin kone i sytten år. Hun har ikke en eneste tatovering på kroppen. Dog bekræfter han alligevel statistikken om 50-50 procent fordeling, og snakken i rygerummet forinden om, at flere kvinder tatoverer sig nu. At man ikke længere bliver sat i bås.

- Ofte kommer der flere piger end mænd i forretningen. De foretrækker dog andre mønstre. Dem, som stammer fra øsamfund i syd som f.eks. Borneo... fordi de ligner mere et smykke end en tatovering.

Men da jeg spørger ham, hvordan han ville reagere, hvis fru en dag ønskede sig en tatovering, stopper han lidt op og funderer.

- Jeg ville selvfølgelig snakke det igennem med hende, og kun lave en tatovering, hvis hun var helt sikker på sin beslutning. Jeg

ville aldrig tvinge hende, fordi jeg er modstander af at lokke folk!

»Nej, jeg tatoverer ikke på ansigtet!«

Lidt efter ringer telefonen. »Nej«, siger han, ryster på hovedet og lægger røret på lidt frustreret. Det var en, som ønskede sig en ansigtstatoovering.

- Jeg tatoverer ikke folk på ansigtet, halsen eller hænderne, siger han fastbesluttet! Jeg vil ikke være med til noget, som folk fortryder bagefter.

Henning Jørgensen er meget påpasselig, og han sætter selvfølgelig krav til sig selv og andre.

- Folk skal være absolut sikre på, at de virkelig vil blive tatoverede. De må gå hjem og tænke meget nøje over det!

Og det er faktisk meget at tænke over, da jeg træder ud af hans forretning igen. For det første, så har dette besøg i hvert fald nedbrudt nogle af de fordomme, som muligvis lå gemt inde i mig. Og for det andet funderer jeg også på, hvordan statistikken vil komme til at se ud om 15 år.

Til slut vil jeg bare sige, at jeg ikke er modstander af tatoveringer. Så længe folk synes, det er ok, så er det fint med mig. Dog er jeg ikke helt sikker på, hvordan min reaktion ville være, hvis min elskede faster, som er over tres, insisterede på at få lavet én på numsen. Eller hvis min far fik tatoveret en løve på sin store mave. Jeg er enig med verdensmesteren, da han siger, at folk skal tænke sig godt om. Tatoveringer er jo svære at slippe af med, da de først er malet på kroppen. Tanken om at lade et lille frikløver blive forevigt på min højre ankel er dog fristende, det må jeg indrømme. Men jeg vil selvfølgelig fundere meget over det først. Dog tvivler jeg på, at dette ville skabe så megen opmærksomhed som »kimonoer« og store maver med løver på!

Af Målfryd Glerfoss